

Elek Krónika

XII. évfolyam 8. szám (140. lapszám)

Elek Város közeleti lapja

2008. augusztus 27.

Augusztus 20. az államalapítás ünnepe

Augusztus 20-án délelőtt 9 órakor, a Szent István szobornál emlékeztek meg a városlakók az államalapításról. Az ünnepséget a Nyugdíjas Énekkar nyitotta meg a nemzeti himnusz eléneklésével Ezt követően Pluhár László lépett a mikrofonhoz, aki elmondta ünnepi köszöntőjét:

„Tisztelt Képviselő Asszony, tisztelt Plébános úr, Tiszteletes úr, Parókus úr!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!
Kedves Ünneplők!

Nagy szeretettel köszöntöm Önöket ezen a szép napon. Ma ismét eljöttünk ide a Szent István szoborhoz, hogy megemlékezzünk Szent István államalapító királyunkról, a kenyérszentelés szép szokásával pedig a mindennapi kenyéréinkért is hálát adjunk. Ha végignézzük az előttünk járók életén, láthatjuk, hogy az élet sohasem volt könnyű, sőt mindig is kifejezetten nehéz volt. Szent István életének jelentős részét fegyveres harc töltötte ki. Több véres háború élet-halál harcában kellett győznie. De győzött, mert ő mérte fel helyesen az erőviszonyokat, és ő tudta végül összefogni a nemzetet. Szent István műve valami teljesen újnak a kezdete, a magyar állam évezredes útjának a kiindulópontja.

Azóta nagyon sok minden történt, de az utat végig harcok szegélyezték. Túléltek a mongol és az oszmán hódítást, a közép és nagyhatalmak megszálló törekvéseit, és a jóslatokhoz képest, amely a magyarság eltűnését jövendölte, a nemzet talpon van. Am a túlélés idejét leszámítva a lényeges dolgok mégis a béke idején történtek. Az a nagy kérdés, hogy a békét miként használjuk? Gyarapodunk-e, gazdagodunk-e? Többek, jobbak, igazságosabbak leszünk-e mint az előttünk járó nemzedékek? Kérdés, hogy mit hagyunk utódainkra, tovább tudjuk-e adni az életet, az anyanyelvet?

Tudunk-e szeretni, megbecsülni, tudunk-e alkotni? Lesznek-e otthonok, házak, lesznek-e vívmányok, alkotások, melyekre azt

mondhatják majd az utánunk jövők: azért ezt nagyon jól csinálták. Mégis ezeket a kérdéseket újra meg újra fel kell tennünk.

És minden nemzedéknek felelnie kellett és kell ezekre a kérdésekre. Felelünk kell mindannyiunknak, mint emberséges embereknek, mint közösségnek, mint a magyar nemzet részének, mint Európa polgárainak, mint a Föld lakóinak. Ha figyelünk múltunkra, számot vetünk lehetőségeinkkel, a jelent és a jövőt is legalább olyan fénybe állíthatjuk, mint amilyenek múltunk tetszik. Akkor lesznek otthonok, házak, lesznek vívmányok alkotások, amelyekre azt mondhatják majd az utánunk jövők: hogy ezt nagyon jól csinálták.

Tisztelt ünneplő közösség! A magyarok ősi hite szerint a test éhségét csillapító kenyér megszentelt dolog, az élet elsődleges forrása.

Nem véletlen, hogy évszázadokon át, amikor megszegték a kenyeret – késsel keresztet rajzoltak az aljára. A kenyérben ugyanis saját munkájuk gyümölcsét és Istennek áldott adományát látták, legfontosabb kenyérgabonának, a búza szem csírájában Krisztus arcát. Nem ismernénk ezt az ősi szokást Szent István nélkül, aki a kereszténység felvételével, a

tanításnak megfelelően az élet kenyerét, Krisztust a magyarság mindennapi életének részévé tette. A megváltó testét szimbolizáló kenyeret pedig szentelménnyé, azaz különös tisztelet tárgyává a nép körében.

Ugyanakkor, ha arra gondolunk, hogy a magyar nyelvben a megélhetés, az élet szavunk egyik szinonimája, megfelelője a kenyér, akkor egy újabb összefüggést is találhatunk. Hiszen elmondhatjuk, hogy Szent István művével – a magyar állam megalapításával – népének immár több mint ezer éve életet, megélhetést, azaz kenyeret biztosított. Így kapcsolódik tehát össze az Élet, a Kenyér és Szent István. És ezért nem csorbítja, hanem teljesíti ki az ünnepet, Szent István köszöntését az új kenyérért mondott

Folytatás a(z)2. oldalon

Elismerték őket

Az idei világtalálkozón is átadták az Elekért emlékérmeket, most Völgyesi István és Joschi Ament részesült ebben a megtiszteltetésben. Az elismeréseket Pluhár László elek város polgármestere adta át, dr. Heim Lajosnek alpolgármester pedig méltatta a kitüntetetteket. /Wittmann László tolmácsolta az itt elhangzott gondolatokat./

Völgyesi István 1948. augusztus 11-én született Eleken. Általános iskolai tanulmányait Eleken végezte, utána iskolai tanulmányainak folytatása végett elkerült Elekről. Tanulmányai befejezése után visszatért Elek-

re és elkezdte szorgos munkás életét. Egész életében Elek város szolgálatában végezte munkáját. 40 évet dolgozott közszolgálati munkaviszonyban a szociális otthon vezetőjeként. Két fia van és három unokája. 1990 óta önkormányzati képviselő, valamint a Szociális Bizottság elnöke.

Joschi Ament 1971. július 12-én született Németországba, banki szakemberként dolgozik. Erős eleki kötődései vannak, édesapja Eleken született, felesége szintén eleki, most Sinsheimban élnek, egy gyermekük van. Nem felejtette el honnan származik családja. Jelentős tisztségeket tölt be, hisz az Eleker Heimatkomitee alelnöke, a Kulturkreis Elek elnöke, de a Baden-Württembergben működő, Magyarországról elüldözött németek szervezeténen is tevékenykedik.

Személye kapocs az Eleken és a külföldön élő eleki németek között. Megírta az elekigerolzhofeni kapcsolatok történetét, de írt Csepregiről, sőt több történeti jellegű kiállítása is volt Eleken. Kutatta az eleki Amentek történetét is, szorgalmazta az eleki Ament-kripta felújítását is. Ekkor köszöntötték Elek legifjabb és legidősebb polgárait is. Legifjabb: Rádai Szabolcs, legidősebb: Nán György.

Mi is gratulálunk az elismerés átvevőinek! Forrás: Elek Tv, a felvételeket Lőrincz Attila készítette.

Rapajkó Tibor

ÜNNEPEK

IX. VILÁGTALÁLKOZÓ

A partneri viszony megpecsételődött

A nem régen befejeződött elekiek 9. világtalálkozója nagy sajtóvisszhangot váltott ki Alsó-Frankóniában is, amit azzal lehetne bizonyítani, hogy az ottani sajtóban, www.mainpost.de 2008. augusztus 6-án két írás is megje-

lent Elek-ről, illetve a z interneten még 91 fénykép! Úgy

hiszük, hogy az egyik legfontosabb testvárosunkban, Gerolzhofenben megfogalmazott, és az ottani újságban megjelent tudósítások Eleken is érdeklődést válthatnak ki, ezért tartjuk fontosnak azok ismertetését az Eleki Krónikában.

Elsőként Barbara Gülta: A partneri viszony megpecsételődött Elekkel című írást tekintjük át! Itt először a gerolzhofeni polgármestert, Irmgard Krammert idézik: „Stabil hidakat építeni, hogy a népek jobban megértsék egymást. ...Mindenekelőtt annak örülünk, hogy ünnepi keretek között aláírhatjuk a partneri szerződést Elek és Gerolzhofen között, ami csúcsa a három napos látogatásunknak.” Az olvasók megtudhatják azt is, hogy a 17 fős delegáció tagja volt az ottani borkirálynő és Gerolzhofen másik jelképe "Gerold örgróf" is, és hogy a szerződés aláírása a 9. világtalálkozó keretén került sor. Az újságíró idézi az eleki polgármestert, Pluhár Lászlót is: "Tanúi vagyunk egy eseménynek, ami új minőséget hoz a két város kapcsolatában....Az új generáció fontos szerepet játszik.." Az írás részletesen számol be arról is, hogy pl. Eleket frankok alapították, akik azért vándoroltak ki, mert szülőházjukban éhinség volt, és itt jobb megélhetést reméltek! Megem-

líti Csepregi 1927-es útjának jelentőségét, de az 1946-os kiűzetést is, az 1988-as barátsági szerződést is. A másik írás címe: Az elekiek vendégszeretetét nem lehetett felülmúlni. / Itt nem szerepel név./ Ezen tudósítás a kiűzetési emlékműnél lezajlott eseményekkel foglalkozik elsőként. Megemlíti a díszőrséget, a

lejátszott himnuszokat, illetve az ünnepi beszédeket. Pl. a gerolzhofeni polgermestertől azt idézi, hogy az itteni koszorúzás a csúcspontja a rendezvénynek, Joschi Amenttől pl. azt, hogy a II. világháború után 12 millió embert deportáltak, Magyarországról 220 ezer németet! Beszámol arról is, hogy Csepregi teret avattak Eleken, egy emléktáblát a temetőben, Kiss-Rigó László németül misézett. Megmagyarázza a batyus bál jelentését, de megemlíti azt is, hogy a gerolzhofeni delegáció Gyulán is járt. Végül kiderül, hogy minden vendég nagyon jól érezte magát Eleken.

A fentiekhez kapcsolódóan a sorok írója el szeretné azt is mondani, hogy a térvátás után beszélt egy gerolzhofeni vendéggel, aki azt mondta, hogy a műsor nagyon magas színvonalú volt, a katonák, zászlók, himnuszok együtt nagyon ünnepélyesek voltak. Ilyen jellegű megemlékezés nem nagyon lehetséges Németországban, mert egyesek militantizmust látnának benne, nem úgy mint Franciaországban! Legvégül egy szép idézet Irmgard Krammertől, ami szintén megjelent az előző írásban: "Ezt a hidat azért vertük, mert Eleket és Gerolzhofent összeköti a közös történelem."

Rapajkó Tibor

Folytatás a(z) 1. oldalról (Augusztus...) hála gondolatának összekapcsolása.

Tisztelt Ünneplők!

Augusztus 20-a magyar állam, a törvény és a jog ünnepe is. Azé az államé, amely a magyar nemzetet és egyszersmind minden polgárát hivatott volt szolgálni az elmúlt ezer esztendő alatt. Keretet adott a mindennapi élet számára, a közösség megmaradására és gyarapodására. A törvény és a jog ünnepe, amelyek következetes érvényesítése nélkül nem lehet békés, gyarapodást hozó életet élni. Természetesen közös államunk és közös jogrendünk folyamatosan alakult az idők folyamán. Amióta mi magunk dönthetünk sorsunkról, azóta mindannyian sokkal inkább felelősek vagyunk ezért, a településért és ezért az országért, mint eddig bármikor a történelem folyamán. Az, hogy a dolgok jól vagy rosszul mennek, bizony rajtunk is nagymértékben múlik. Azon, ahogyan élünk, ahogyan dolgozunk a településünkért, az országunkért. Ezen célok elérése érdekében kívánom mindannyiunknak, hogy lelkesítsen minket az elődök példája, kivált Szent Istváné. Lelkesítsen azért, hogy megláthassuk a jót jelenünkben, s azt kövessük. Kövessük úgy, hogy megtaláljuk a fényesebb jelen és jövő útjait, hogy majd az utánunk jövőök elmondhassák rólunk: ezt azért nagyon jól csinálták.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!"

A polgármester köszöntőjét követően a helyi önkormányzat, a városi intézmények, kisebbségi önkormányzatok és egyéb szervek elhelyezték koszorúikat és a megemlékezés virágait a Szent István szobor tövében. Ezt követően került sor a hagyományos kenyérszentelésre, amelyet a katolikus és a református egyház képviselői végeztek el. Majd a Nyugdíjas Énekkar előadásában felcsendült a Szózat. Az ünnepség záró momentumaként Pluhár László polgármester felszólította a szentelt kenyeret és megkínálta vele a megjelent vendégeket.

Árgyelán Erzsébet

I. Eleki Autó-Motor Találkozó

Elsőször került megrendezésre Eleken autó-motor találkozó nem kis sikerrel augusztus 2-án. Elsőként egy kék skoda fabia érkezett, még a délelőtt folya-

mán, nem kis meglepetést keltve a látogatók között. Őt követték később a békéscsabai Bad Boys Society autói, a gyulai trabantosok, az orosházi autósok, megérkeztek a füzestuning autói is, ezen kívül Zsadányból és Szarvasról is érkeztek autók, valamint a VStuning is képviseltette magát. Nagy tetszésnek

örvendett a közönség körében egy teljesen átépített lambóajtós csoda-opel, valamint a mellette felsorakozott fiatok, főleg amikor felbőgött az a „néhány” motorháztető alá rejtett paci. Nem kevesen csodálták meg fűzesgyarmati autókat sem, valamint az egyedi stílusba, igényesen kárpitozott Békécsabáról érkezett opel corsát. És még nem is beszéltem a két gyönyörű Trabantról, valamint

a nem szokványosan átépített peugeot-król, akik szintén kivívták a látogatók elismerését. Nem kis feltűnést keltett a fehér kétoldalra kivezetett kipufogós lada, és a piros, hátsószárnyas polski fiat is, valamint a légbemömlős zöld opel. A hangulatot fokozva megjelent az Eleki Motoros Banda is, jó néhány szép és gyors kétkerekűvel.

fj.Árgyelán György

IX. VILÁGTALÁLKOZÓ-ÖSSZEFOGLALÓ

Rendezvények az eleki németiség közreműködésével - Összefoglaló -

A két évente megrendezésre kerülő Világtalálkozó mindig nagy ünnep Elek városában. A vendéglátók mindent megtesznek annak érdekében, hogy az idelátogatók nagyon jól érezzék magukat. Sok-sok munka áll a háttérben, amíg elérkezik a várva várt ünnep. Ez történt az idén is, amikor az Elekiek IX. Világtalálkozójára került sor, augusztus 1-2-3-án. A Leimen Ház is ünneplőbe öltözött, előzetesen nagy meszelési munkálatok folytak ott, kívül és belül is. Szép tisztaság és rend fogadta az ide betérőket.

Az újonnan alakult énekkar elsőként szombaton, augusztus 2-án, a 9 órakor kezdődő német nyelvű szentmisén működött közre, nemzetiségi ruhában. Az idei misét dr. Kiss-Rigó László püspök úr celebrálta. Az orgonánál Aradi Zsolt kántor játszott, az énekkarosok, pedig az evangéliumi énekeket énekelték az ő vezetésével. Kedves jelenség volt, amikor a mise végén Klarissa Klemm egy szép selyemfestéses alkotását adta át Püspök úrnak, Wittmann György pedig az eleki templomot ábrázoló vázával köszönte meg azt, hogy püspök úr elfogadta a meghívást.

A mise után az énekkar átvoznult a kiüzetési szoborcsoporthoz, ahol elkezdődött a megemlékező műsor. Előtte ünnepi beszédet mondott Joschi Ament és Puhár László polgármester úr. Az ünnepi műsort Tóth Gáborné tanárnő állította össze, segítői voltak a Dr. Mester György Általános Iskola tanulói és az Eleki Németek Egyesületének énekkara. A műsor a kiüzetés szomorúságáról szólt, a kiüöztek szívében élő és feltörő honvágyról, Erről szólt a vers és erről szólt az ének is.

„Oly távol messze van hazám, csak még egyszer láthatnám...” Ez a bús, szívhez szóló ének magyarul és németül is felcsendült, könnyeket csalva a meg-

emlékezők szemeiben. A haza szeretete került előtérbe az elhangzott versekben:

„Ez a föld, mely drága nekünk,
melyet legjobban szeretünk,
ahová, bármerre járunk,
mindig, vissza-visszavágyunk:
Ez a haza!”

Ehhez a vershez kapcsolódott az énekkar szép dala., a „Dort tief in Ungarnland” című. Az elhangzott dalok zenei kísérője Zimmermann Ferenc, Nívódíjas gombosharmonikán játszó zenész volt.

Az emlékhely koszorúzása után került sor az ünnepi névadásra, vagyis Elek város főtere Dr. Csepregi Imre tér lett. Az ünnepi beszédet Rapajkó Tibor, helyi középiskolai tanár, helytörténész mondta el, németül és magyarul.

Idézet a beszédéből:
„Dr. Csepregi Imre nem volt német származású, mégis kutatata asz eleki németek történetét. Ez nem volt a kötelessége, belső meggyőződésből tette...”

Egy Csepregi tér Eleken nem csak Csepregiről, Elekről, Gerolzhofenről szól, hanem arról is, hogy Németország és Magyarország között több mint 1000 éves kapcsolatok vannak.”

A megemlékezés és a téravatás után a Leimen Házba invitálták a meghívott vendégeket. Itt megvendéglés mellett, beszélgetés zajlott, közben megnézték a szépen felújított házat is a vendégek, írtak néhány gondolatot a vendégek könyvébe.

Alig csitult el a vendégek zaja, ismét következett egy esemény. Délután 3 órakor a Világtalálkozó tiszteletére kiállítások megnyitására került sor. Elsőként Gergelyné Szóts Erzsébet festményeit csodálhatták meg az érdeklődők. Majd Zöldné Imre Éva tűzzománc-alkotásaiban gyönyörködhettek a résztvevők. A festmények és a tűzzománc-alkotások mellett kézimunkák is díszítették a házat. Az ügyes kezűek voltak:

Hack Antalné, Menyhártné Regös Franciska, Szilbereisz Józsefné, Ágh Józsefné, Házséné Bágy Ibolya, Vizi Erzsébet és Strifler Józsefné.

A szombati nap nagy eseménye volt a hagyományos batyus sváb bál megrendezése a Sportcsarnokban. A bálon a Baranya Sramli Zenekar játszott Véméndről, ők már évek óta visszatérő zenészek. Most is gondoskodtak a remek hangulatról. A bált műsor színesítette. Felleptek az ifjúsági német tánc csoport tagjai új ruhájukban. Az Eleki Fúvósok is kitűnően játszottak és egy dal erejéig az énekkart is kísérték. Az est fénypontja volt a betáncolás, szinte 40 pár vonult körbe / a mosonmagyaróvári és körösnagyharsányi vendégtáncosok is/ és ők nyitották meg az idei bált az eleki betáncolókkal együtt. A jó hangulatú multság a hajnali órákban ért véget.

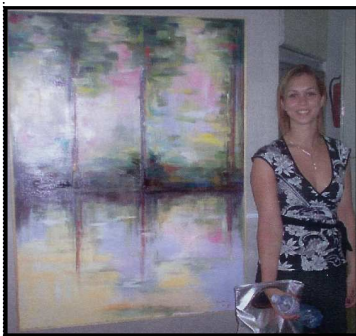
Augusztus 3-án, vasárnap délelőtt egy emlék-táblaavatás is szerepelt a programban. A Német Kisebbségi Önkormányzat /Elek/ kezdeményezésére felújították a temetőben lévő kápolnát. Utoljára 1970-ben végeztek nagyobb munkálatokat az épületen. A kisebbségi önkormányzat mellett anyagi segítséget nyújtott az eleki önkormányzat, az eleki Plébánia és a Harruckern János Közoktatási Intézmény. Az emlék-táblát az 1928. február 28-án elhunyt Niedermayer Lujza szerzetes nővér emlékére készítette el Corvus-Kora Róbert, magyar és német nyelven. A szerzetes nővér végrendeletében a családi örökségét az eleki római katolikus egyháznak adományozta azzal a kikötéssel, hogy ebből az összegből kápolnát építenek. Az avató beszédet Tóts Bálint plébános úr mondta el, majd a magyar nyelvű táblát Niedermayer Ernő, a Német Kisebbségi Önkormányzat elnöke, a német nyelvűt pedig

Wittmann György, a Német Kisebbségi Önkormányzat képviselője leplezte le. Ezután plébános úr megszentelte mindkét táblát és ezt követte a koszorúzás.

Nádor Mária

"Első kiállítás" a Városi Könyvtárban

Rekkenő hőségben az ember álmai netovábbja egy hűvös fagyaltkehely mondjuk pisztácia, vanília, eper. Lehet, hogy a hasonlat profán, de ilyen hatást váltott ki belőlem Kurucz Kinga fiatal festő első kiállítása.

Hamvas és üde képek, kint tombol a nyár. A kiállítást Galina Lajos faszobrász nyitotta meg, aki segítette tanácsaival a fiatal művészt. A megnyitó után elhangzott szavalt szintén a nyárról szólt. Kurucz Kinga rajz-informatika szakon végzett Szegeden. Több alkotóborban is járt, hogy jobban kibontakozzanak képességei. Nézem a képeket. Játsszik a színekkel és nem csak a pasztellal, vannak csendéletek élénk színekkel, határozott vonalakkal.

Ennek ellenére, ami általában a festményeiben tetszik a sejtelmesség. Természetesen, mivel fiatal keresi az utat, nem csak a festményein futó erdei ösvényeken, a tavak tükrözéseiben, hanem úgy általában a festészet nagy dzsungelében és mint minden művész ő is a sajátján szeretne járni. Valaki azt súgja a hátam mögött: "Tehetség!"

Huszár Gabriella

IX. VILÁGTALÁLKOZÓ

Helyi és környező települések művészeinek kiállítása az eleki Művelődési Központban

Sült, pirult a szalonna

A képzőművészet az a nyelv, amely nem igényel tolmácsot. Ezért fontos, hogy a IX. Világtalálkozón még szorosabbá fonódjanak kapcsolataink a német testvérvárossal a kultúra által. A csoportos kiállítás szín-

helye a kamaraterem és a színházterem volt, amelyek minden négyzetcentijé kihasználattott. E művészeti „terülj-terülj asztalkám” terítése” ügyes kezek” munkáját dicséri, hiszen eltérő stílusú alkotásokat, gyűjteményeket kellett valahogy összeilleszteni. Előrebocsátom véleményem szubjektív!, csak a saját szemmel nézhetek, és ami nekem tetszik, lehet, hogy más-

nak nem! Ez így működik a zenében, az irodalomban, még a tapéta kiválasztásában is. Tehát beléptem a kamaraterembe, ahol Csontos Rozália festményei voltak döntő többségben. Képei színesebbek, változatosabbak, talán úgy mondhatnám optimistábbak, mint a legutóbbi kiállításán. A képek között Bágné Öz Ibolya korszógyűjteményét láhattuk, amely a tanyasi képek hangulatához tökéletesen illeszkedett. Szerényen, de annál hatásosabban húzódtak meg a terem végében Oláh Nóra művésztanár bőr és textil plasztikái. Gondolatokat ébresztenek, nem lehet csak úgy elsétálni mellettük.

Galina Lajos faszobrász támlás széke berobbant a kamaraterem hátsó faláb”Terek” című alkotásában/három dimenzió/. Az ő „alkotói közege” a fa, de ki-ki kacsingat belőle tárgyakat, ecset használatával. Nem céltalanul. Sarkon fordulva

Kalcsó Örs képei lenyűgöztek. Akkor még nem tudtam, hogy csak 16 éves, ő se tudhatta, hogy egyik kedvencem Dali. Első benyomásomat senki és semmi sem befolyásolta /még a papíron dicsőített gének sem,

véleményem szerint a Karinthy családnál is fokozatos a „kifáradtak”, szerepük szememben nem jellemző-autodidakták?/ Ez a fiatalember a „Mai vadászatával” a „Hit I-II-vel” még viszi valamire.

„Ő csak finoman, lágyan” zizzentek meg Klarissa Klemm selyemfestő pillangói a hátam mögött. Egy filozófia, egy életérzés a pillangók szimbolikájában,

„ok és okozat”, „kezdet és vég” no és az érzelmek. Képeit nézgetve folyton hallottam a suhogást, a lágy selymet, a valódi, selymgyűbőből lett selymet. A Világtalálkozón ifj. Zimmermann Ferenc eleki témájú festményekkel /szoborcsoport, templom/ örvendeztette meg az idelátogatókat. Képei mesélnek az idegennek, ismerősök az itt lakóknak.

CS. Seres Franciska tanár, terapeuta, 70 kiállítás volt már. Talán néhány festmény címe: „A fény útja” /nyírfaligetén át/, „Margaréták” /szinte világítanak/, Napraforgók. Virág Éva festményei csak egyszerűen szépek. Kellemesek. Amint tisztában a válságokkal, tragé-

diakkal, kétségekkel és kétségbeesésekkel, de mindezt igyekszik feledni és feledtetni teljes sikerrel. Tájképei és csendeletei színeivel és összhatásával. A festőművészek képei adtak színes keretet Joschi Ament kiállításának /Egy barátság kialakulása Elek-Gerolzhofen 1724-1984/, amelyben fényképek /korabeli/ újságcikkek voltak láthatóak. Talán egy rövid magyar nyelvű tartalom kivonat nem ártott volna, hogy teljessé tegye a látottakat. Láthattunk egy szép képeslap gyűjteményt Elek városáról Wittmann Attila kiállításában.

Közvetlenül mellette Wolf Ildikó festményi szépségű fotói valamint Simon Rózsa festőművész színes „gondolatai” kötötték le figyelmemet. Majd a Székely Aladár fotóklub kiállítása felé sétáltam. A fényképezés a szívem csücske, hiszen „el kell kapni a pillanatot”, egy olyan pillanatot, amit sokszor más észre sem vesz. Nem szeretnék kiemelni senkit, hiszen színvonalas felvételeket lehetett látni. Nagy örömmel vennék egy egész termes kiállítást arról, hogyan is látják ők a világot. A goblenek látványosak, rendkívül munkaigényesek. Részemről mindig kandallót társítok hozzájuk és téli estéket.

Nem tudom miért. Az első kiállítás "családi vállalkozás Bedő Tiberné és férje, gyermekei keze munkája /Teréz anya képe lepett meg leginkább/. A színpad szélén Elek és Éva Beáta goblenjeit láthattuk és csodálhattuk.

Végül a színházterem sarkában, mint egy óriási padlózásában, csodálhattuk meg azt a virágözönt, amelyet a Nyugdíjas Klub idős tagjai hímezték színes csokorrá össze. Két dolgot szeretnék megjegyezni.

Az Eleki Németek Egyesülete immár hagyományosan a Világtalálkozót követő héten, a még itt tartózkodó német vendégek tiszteletére, megrendezi a szalonnasütést a Leimen Házban. Mivel ez egy különleges, érdekes dolog, a vendégek már szintén várják ezt az eseményt.

Az idén ez a nap augusztus 7-re (csütörtök) esett. Csodaszép idő köszöntött erre a napra, amikor sorban érkeztek a Gyulán és Eleken tartózkodó vendégek. Pillanatok alatt nyársra kerültek a szalonnadarabok és az előre elkészített tűzhelyek köré hamarosan helyet foglaltak a vendégek. A sült szalonna és a zsíros kenyér mellé friss paradicsomot, paprikát és hagymát fogyasztottak. A szomjukat pedig behűtött ásványvíz, üdítő, sör és bor enyhítette. A ház hátsó nyitott tere zsiabongott a résztvevők beszélgetésétől, jókedvétől. Közben az érdeklődők megtekintették a tájszobákban lévő régiségeket. Egy ilyen alkalom arra is jó, hogy a helyi lakosok is megláthassák a ház szépségeit, a múltat idézve elgondolkozzanak a jelenről, a jövőről...

Nádor Mária

Az egyik, amint láthattuk ilyen kicsi helyen több kiállítás /festészet, fényképek, goblenek, plasztikák, fafaragások, stb/ egy időben, egy helyen.

A másik, a kiállításokat nem lehet leírni, LÁTNI kell, és nem is kábel TV-n /bár nekem változatlanul nincs/. Amennyiben valaki már Önök közül be tévedt valamilyen kiállításra a véleményét, vagy legalábbis aláírását egy nagy könyvbe beírhatja. Ez a könyv egyfajta bizonyítvány az ott lakó emberekre nézve, így természetesen itt is. Hogy Eleken hányas? Találják ki.

Huszár Gabriella

KULTÚRÁK-GASZTRONÓMIÁK

Kultúrák Gasztronómiája – Gasztronómiák Kultúrája... és zsűriz a Szent Vince Borlovagrend...

Némi középkori hangulata volt ennek a délelőttnek. Nyilván csak egy leheletnyi,

amennyit a gasztronómiai és a zsűri szó modern pattogása, no és a technika megengedett, de volt csak látni kellett. Igaz, hogy a vár gumiból volt, de a gyere-

kek élvezték. Árgyelán János, kovácmester valószínűleg "kilépett" az Egri csillagok című filmből, és bár sütött, csak nem kemencében és patkói sem mákosak, se mandulások nem voltak, sátor tábor közepén adta

meg magát vörösen izzva a konok vas, miközben egy bohóc /ruhája szerint/ lufit hajtogatott, háta mögött forgatták a tűket a kézimunkákon és sok pruszlikos lányok siettek, táncra készülve. Ennek a légkörnek voltak méltó megtestesítői a megnyitón stílusos öltözékben színre lépő borlovagok.

Először Árgyelán György

igazgató köszöntötte a jelenlévőket és nyitotta meg a programsorozatot. Ezt követően Dr.

Heim Lajosné alpolgármester üdvözölte a jelenlévő vendégeket és fejezte ki szerencse kívánatait a főzőverseny résztvevőinek és a sütésben

ajánlódóknak és természetesen minden egyes jelenlévőnek. Ezután "emelkedett szólásra" Dr. Papp István borlovag, aki elmondta köszöntőjében, hogy ők a Szent Vince borrend lovagjai és dámái és az ő küldetésük, hogy a jó magyar bor kultúrát fogyasztását szorgalmazzák hazánkfiainak és külföldieknek egyaránt. „Jó ételhez, jó bor illik!” tette még hozzá a zsűri elnöke. A zsűri

tagja volt: Dr. Simonné Hack Erzsébet Dr. Simon Mihály

borlovagok, Dankó Előd a Gyulai Kistérségi VHI irodavezetője és Dr. Heim Lajos állatorvos. Végezetül Árgyelán Erzsébet igazgató helyettes ismertette a nap forgatókönyvét és sok sikert kívánt a főzéshez készülődő csapatoknak.

Nagyon forró hangulatban tevékenykedhettek a főzők és a sütőgetők is.

A nap is leküldött az égről harmincvalahány fokot, a hagyma is csíp hávágják és a füst se mindig a szépre száll. A gyümölcszobrászat szép fantáziát igényel és praktikus, hiszen megehető.

Hotya Valéria ügyességét csak csodálni lehet, mint válik egy fél alma némi szegfűszeg segítségével egy sündisz-

nóvá, biztosan lesznek követői. Közben a színpadon fergeteges

táncal szórakoztatta a közönséget a Lajta Néptáncgyűjtés Moson-magyaróvárról, a Minerva Körösnagyharsányból és természetesen az Elek Táncgyűjtés. Mindez idő alatt a gyerekek "megszállták" a járdát hogy rajzoljanak, mikor megunták „bevették a várat” és ugráltak. /Itt nem kellett hídpénzt fizetni/. Volt ideje Galina Lajos faszobrásznak kiférni az első díjat a nyertesnek. Így következhet az eredményhirdetés. Főzőver-

seny: I. helyezett Turla István-őzpörkölt, II. helyezett Vajdasági Felsőhegy-disznótoros meggyás, III. helyezett Csorvási csapat-hortobágyi csülkös bab, Különdíjas: Eleki

Szlovák Önkormányzat – kiszely leves. Süti sütő verseny: I. helyezett Bagóné Pilán Kata-

lin-kétegyházi tőrös lángos, II. helyezett Eleki Szlovák Önkormányzat-Horty lepény, III. helyezett Gémes Noémi-tejföl torta. Elek legízesebb pálinkája verseny: I. helyezett Vajdaság Fásihegy-birs pálinka, II. helyezett

Csorvási ágyas pálinka, III. helyezett Koszta János-szilva pálinka. Gyümölcs szobrász

verseny: I. helyezett Rostásné Hotya Valéria.

Az aszfalttrajz verseny helyezettjei pedig a következők voltak: I. helyezett Mazán Melinda, II. helyezett Orsós Levente és Barna Márk, III. helyezett Bíró Kármén és Kászián Csaba. Feltétlenül szólni kell róluk, hiszen nem is olyan sokára ők indulnak majd a főző és sütő versenyeken, vagy borlovagok lesznek a szó legnemesebb értelmében.

Huszár Gabriella

A rendezvényen készült fotók megtekinthetők a www.rmmk.extra.hu honlapon.

Ismét eltávozott valaki...

Alig telt el egy év, hogy Radnai László pedagógustól elközöntünk az újság hasábjain. Egy gyászjelentés értesített engem arról, hogy ez év március 26-án a kedves felesége, Radnai Lászlóné /Szabó Margit/, Eleken „mindenki Margó nénije”, követelte szeretett férjét az örök hazába. Ő is izig-vérig pedagógus volt, nagyon sok kis diákot tanított a betűvetésre, számolásra és az olvasás gyönyörűségére.

Íme az életútja: 1923. augusztus 3-án született Nagykomáromon, itt végezte elemi iskoláit, majd 1933-37. az eleki Polgári Iskola tanulója lett. Felsőbb iskolai tanulmányait az egri Angolkisasszonyok Tanítóképzőben végezte, itt kapott tanítói oklevelet 1942-ben. 1943-ban, szülőfalujában, Nagykomáromon kapott tanítói állást. A szerelem azonban Elekre hozta, mivel 1946-ban feleségül ment Radnai Lászlóhoz, és így 1947-től egészen nyugdíjba vonulásáig Eleken tanított, vagyis 1979. Ez idő alatt nagyon sok kisdíák köszönhetette neki, hogy önbizalmat kapott tőle, sok önzetlen szeretetet. Ekkor gyakoriak voltak az 50 fős fiú- illetve leány osztályok is, ennek ellenére gyermek-szeretetével, ragyogó pedagógiai tudásával és a differenciált bánásmóddal, nagy türelemmel, mindenkit megtanított olvasni, szépen írni és számolni /fejben, akkor még segédeszközök nélkül!/. A pedagógus társai ember-séget és tiszteletet kaptak tőle.

Egy eleki kolleganő őszinte

vallomása: „Az egész településen /Elek/ szerették őt, akit tanított, és akit nem tanított, azok is. Szívélyes és kedves volt, elvárta a gyerekeket. Sok tevékenységet iktatott be óráin /nyírás, ragasztás, rajzolás/, az ismeretek elsajátításának meg-

könnyítése érdekében. Jó kapcsolatot tartott a szülőkkel, tisztelték és elismerték. Kollegák között is nagy elismertségnek, szeretetnek örvendett. Mindenki szerette és tisztelte. Mindenkihez barátságos volt, senkit soha meg nem bántott volna. Szívéhez legközelebb a kis elsősök és másodikosok álltak. Nagyon sokan köszönhetik neki itt Eleken, hogy megtanította őket a betűvetésre és számolni, egyáltalán az alapok megismerésére. Pedáns és igényes volt önmagával szemben és ez a gyerekek munkáin is meglátszott. Ő a munkájának szentelte az életét. Csa-

ládányának, háziasszonyának is mintáértékű volt. Szívesen látott vendég volt bárki, bármikor, aki megfordult a lakásukban.” – Ez az őszinte vallomás igazolja Margó néni pedagógusi pálya iránti szeretetét és hivatástudatát, valamint emberségességét. 1985-ben elköltözött férjével Budapestre, hogy közelebb legyenek egyetlen lányukhoz. Margó néni még 3 évet dolgozott itt, egy XV. kerületi iskolában, a napköziben. Olyan lelkesedéssel és tudással tette ezt, hogy az elsős gyermekek szülei sorra keresték fel az iskola igazgatóját, hogy gyermekeiket Őhozza tegyék. Ez a példa is azt bizonyítja, hogy nemcsak Eleken, hanem Budapesten is megismerhették a végtelen nagy gyermek-szeretetét és a precíz pedagógiai tudását.

Az arany és a gyémánt diploma után átvehette a vasdiplomát, Budapesten, a III. kerületben. 2006-ban még megünnepelték a 60. házassági évfordulójukat, kedves férjével, akit 2007. január 1-jén elveszített. Nagy fájdalom volt ez a számára. És egy év után ő is elment..., követte férjét az örök hazába. Legnagyobb vesztes Ildikó lányuk lett, aki szinte 2 év alatt veszítette el a számára a világon legtöbbet jelentő két személyt: az Édesapát és Édesanyját. Margó néni igazi lámpás volt, kezében a fényvel ment elől, és vezette tanítványait a tudatlanságból a tudás birodalmába. Nélküle szegényebb lett a pedagógusok tábora!

Nádor Mária

A júniusi testületi ülésről

Az eleki városi önkormányzat 2008. június 30-án tartotta legutóbbi ülését. Az első fontos napirendi pontban Elek közrendje és -biztonsága szerepelt. A gyulai, eleki, lökösházi rendőrségi beszámolókból az derült ki, hogy Elek ilyen szempontból nyugalmas városnak számít. A beszámolókat a testület elfogadta. Utána megválasztották az eleki szociális otthon igazgatóját. A három jelentkező közül Ungur Bernadett kapta a legtöbb szavazatot.

Ezt követően Kovács Valéria tartott beszámolót az önkormányzati intézmények gazdálkodásairól, melyet szintén elfogadtak. Az önkormányzati intézmények strukturáját azonban nem sikerült megváltoztatni, mivel a polgármester felvetését csak négyen támogatták, egy képviselő ellene szavazott, nyolcan viszont tartózkodtak! A képviselők elfogadták még az önkormányzat kiskincstári helyzetéről szóló beszámolót, az ÁSz vizsgálódása utáni működési tervet, illetve megújították két korábbi önkormányzati rendeletet, de pontosították a Gyula és környéke kistérség feladatait is. Sikerült befektetést találni a Tánccsics u. 22., egykori Radványi telken felépítendő lakóházra. Majd ezek után a képviselők döntöttek arról is, hogy Csepregi térnek nevezik el az a területet, amelyen a kiüzetési emlékmű is található. A nyilvános ülés végén pedig a képviselők döntöttek arról, kezdeményezni fogják, hogy a Gyulai és Lökösházi úton vezessenek be sebességkorlátozást, a zárt ülésen pedig döntés született arról, hogy az idén kik kapjanak Elekért-emlékérmeket.

Forrás: Singer Ferenc önkormányzati képviselő.

Rapajkó Tibor

A rendezvényről bővebb információt találnak az alábbi honlapokon:

www.kulturhazak.hu
www.rmmk.extra.hu

Kulturházak éjjel-nappal

2008. 09. 20-21.

A Reibel Mihály Művelődési Központ az idei évben csatlakozott a KULTÚRHÁZAK ÉJJEL- NAPPAL című országos akcióhoz. Attól különleges ez a két nap 2008. szeptember 20-21-én, mert az ország minden megyéjében több mint száz helyszínen mutatják meg sokszínűségüket a közművelődést szolgáló épületek. A látogatók felfedezhetik böngészés közben, hogy milyen változatos ez a kép a szervezők, látogatható

épületek, és a rendezvények szempontjából. Ennek értelmében 2008. szeptember 20-21-én az eleki Művelődési Központban is ingyenes épületlátogató hétvégét tartunk. Tervezett programok: **Szeptember 20. szombat:** 10:00-18:00: Intézményt bemutató séta, Fotókiállítás. Filmvetítés az intézmény rendezvényeinek archivált felvételeiből, Helyi képzőművész alkotók csoportos kiállítása, "Óriás Sakk-party", Óriás társasjáték gyerekeknek; 13:00-15:00: kézműves játszótér gyermekeknek; 15:00-18:00: író olvasó találkozó (helyi költők, írók felolvasása, kötetlen

beszélgetés), Teaház ; **20:00-22:00:** Éjjeli kalandtúra a Reibel Mihály Ifjúsági Klub szervezésében **Szeptember 21. vasárnap:** 10:00-18:00: Intézményt bemutató séta, Fotókiállítás, Filmvetítés az intézmény rendezvényeinek archivált felvételeiből, Helyi képzőművész alkotók csoportos kiállítása; 15:00-16:00: Szabadtéri Aerobic óra; 16:00-17:00: Hip-Hop bemutató, néptánc bemutató; 17:00-18:00: Szabadtéri Táncháza Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Árgyelán Erzsébet

Kivonat a városi jegyzőkönyvből

A gerolzhofeni levéltár a régi városházán található, amelyet a májusi ott-tartózkodásunkor egy rövid időre sikerült felkeresnünk. Meg kell mondanunk, hogy nagyon udvariasan, illetve szívélyesen fogadtak bennünket, még a páncélszekrényből is elővették kérésünkre a régi gerolzhofeni pecséteket!

Számunkra azonban mégis az volt a legérdekesebb, hogy dr. Stephan Oettmann, levéltáros megmutatta azt, a hároméves munkájával elkészített számítógépes programot, amely alapján bárki szinte mindent megtudhat Gerolzhofenről. Kérésünkre kinyomtatta azt az anyagot, amely Elek újratelepítésével foglalkozik. A korabeli városi jegyzőkönyv szerint 1724-ben 13 család /66 személy/ a magyarországi Gyulára vándorolt ki, hogy ott letelepedjen, de hasonlóan az akkor már több mint száz éve lakatlan Elekre is, ahová szintén a badeni Frank-földről érkeztek telepesek, vagyis:

- a nős Hans Georg Schüssel egy leánygyermekkel,
- Lorenz Schüssel feleség nélkül, egy fiúgyermekkel,
- Lorenz Schüssel feleség nélkül és egy fiúgyermekkel,
- a nős Jakob Horbelt Beysass egy fiúgyermekkel,
- a nős Lorenz Geisel három fiú- és egy leánygyermekkel,
- a nős Georg Zielbauer két fiú- és két leánygyermekkel,
- a nős Hanns Adam Groha három leánygyerekekkel,
- a nős Peter Müntsch három fiú és egy leánygyermekkel,
- a nős, de gyermektelen Hans Georg Scheller,
- a nős Hans Adam Persch három fiú- és egy leánygyermekkel,
- a nős Hanns Günsler négy fiú- és egy leánygyermekkel,
- a nős Hanns Adam Hornung négy fiú- és egy leánygyermekkel,
- a nős Peter Ofenhitzer egy leánygyermekkel,
- a nős Georg Büttner egy fiú- és két leánygyermekkel.

A nekünk átadott anyag kö-

vetkező része megemlíti, hogy a XVIII. századig tartott ez a nagyobb kivándorlási hullám Gerolzhofenből, utána pedig azzal foglalkozik, hogy 1724 után 1744-ben volt a második nagy kivándorlás, de erről a korszakról nagyon kevés forrás áll rendelkezésre, a most közölt

nevek is a bécsi állami levéltárból származnak még az 1928-as kutatásból, vagyis a következő gerolzhofeniekről van szó:

- Peter Beck, tanonc Budára vándorolt ki 1787-ben.
- Konrad Geissel, nem tudni hová vándorolt ki 1726-ban.
- Kaspar Gepp, nem tudni, hová vándorolt ki 1725-ben.
- Konrad Götz, Michelau-ból, pék, nem tudni hová vándorolt ki 1791-ben.
- Barbara Heinin, nem tudni hová vándorolt ki 1766-ban és 1770-ben.
- Hans Adam Körniger, nem tudni hová vándorolt ki 1726-ban.
- Philipp Martin, sörfőző, nem tudni hová vándorolt ki 1780-ban.
- Hans Singer, nem tudni hová vándorolt ki 1726-ban.
- Michael Deckert Alsó-Ausztriába vándorolt ki 1801-ben.
- Anton Stöhr, szabómester Bécsbe vándorolt ki 1795-ben.

Érdekes összevetni a fent közölt névanyagot egy legutóbbi kutatás eredményeivel, vagyis Ament Andor: Pionírok, Elek benépesítése a török vész után /1724---1800/ című könyvével, amely 2004-ben Buda-

pesten jelent meg. Ament Andor igen alapos munkájában csak két személy található, azok közül, akiket 1724-ből említ a mostani gerolzhofeni szöveg először. Ament azt is kikutatta az eleki anyakönyvekből, hogy Lorenz Geisel 34 évesen érkezett Elekre, a feleségét Barbara Schneidernek hívták, aki 30 éves volt ekkor, és a fiai 3, 5 és 9 évesek voltak ekkor már, a leánya pedig 9. A másik, Georg Zielbauer, aki 22 évesen jött Elekre Gerolzhofenből, a 22 éves feleségével, Margaretha Wolffal, a könyv szerint nekik nem született gyermekük korábban sem. Vagyis feltételezhetjük, hogy a többiek nem Elekre jöttek.

A Johann Stöckl---Franz Brandt---féle, több mint harminc évvel ezelőtt megjelent:

A magyarországi Elek község története című könyvben is szerepel Lorenz Geisel és Barbara Schneider az első újratelepítés névanyagában. A könyvük 32. oldalán viszont megtaláltuk azt a dokumentumot, amit most Gerolzhofenben kaptunk, de itt szerepel egy fontos dátum is erre vonatkozóan, 1724. április 20. /Szerintünk ezt tekinthetjük jelképesen Elek újratelepítésének a kezdetének is! A második névsor alapján a szakirodalom segítségével nem lehet egyértelműen megállapítani, hogy van-e olyan köztük, akik Elekre jöttek, igaz vannak olyan családnevek is, amelyek Eleken is szerepelnek.

Összefoglalva: A fenti példák alapján is elmondható, hogy Elek újratelepítésének legfontosabb forrásai az egyházi anyakönyvek, hisz azok szinte minden fontos adatot tartalmaznak, tehát nem lehet figyelmen kívül hagyni.

Az viszont érdekes, hogy Elek és Gyula története is egymásba kapcsolódik, hisz a jegyzőkönyv szerint a két települést egy közös helyről kiindulva kezdték betelepíteni a XVIII. században! Ez vajon miért nem ment át a köztudatba?

Rapajkó Tibor

Tanévnyitó

A Dr. Mester György
Általános Iskolában:
2008. szeptember 1. hétfő
8.00 óra
Központi épület

Tanítás ideje az első
napon: 8.00-12.00-ig.

KÖSZÖNET!

A Reibel Mihály Művelődési Központ ez úton mond köszönetet az alábbi szervezeteknek a 2008.

augusztus 2-án megrendezésre került, Kultúrák Gasztronómiája-Gasztronómiák Kultúrája elnevezésű rendezvény sikeres lebonyolításához nyújtott támogatásukért:

- **Elek Város Önkormányzata**
- **FVM-Új Magyarország Vidékfejlesztési Program**

ÚJ MAGYARORSZÁG
VIDÉKFEJLESZTÉSI PROGRAM
2007-2013

- **Oktatási és Kulturális Minisztérium Közművelődési Főosztálya**

OKTATÁSI
ÉS KULTURÁLIS
MINISZTERIUM

- **Szent Vince Borlovagrend**
- **Haász István vállalkozó**
- **West Car Autósbolt Elek**

**Támogatásukat
köszönjük!**

Jeles napok szeptemberben	Megjelent a júniusi Hírmondó
<p>A hónap régi magyar neve: SZENT MIHÁLY HAVA. Mérleg havának is nevezik.</p> <p>Szeptember 1. - Egyed napja E napon kezdték a búza, másutt a rozs vetését. Azt tartották, aki Egyed napján veti el a búzát, bő termésre számíthat.</p> <p>Szeptember 8. – Kisasszony napja Szűz Mária születésének napja, nagyon kedvelt búcsúnap. Egyes helyeken ezen a napon kezdték el a gabona vetését, de több helyen ez a nap volt a cselédek szolgálatba lépésének ideje. Fecskehajtó Kisasszonynak is nevezték ezt a napot, mert sok helyen úgy vélték, hogy ezen a napon indulnak útnak a fecskék és más vándormadarak.</p> <p>Szeptember 12. - Mária napja Szűz Mária neve napja, máig kedvelt névünnep – egyes vidékeken búcsúnap. A hagyomány szerint 1688-ban Bécs ostroma alatt Lipót császár a passauai Mariahilf /Segítő Boldogasszony/ kegyképe előtt imádkozott a győzelemért. A kegykép a török uralom alóli felszabadulás szimbóluma lett. Köszöntsük a Máriákat az alábbi verssel: <i>„Valahányat ugrik mókus az erdőben, Valahányat dalol madár a mezőben, Valahányat csörren csörgő patak vize, Kedves Máriánkat annyi áldás érje!”</i></p> <p>Szeptember 15. - Hétfájdalmú Szűzanya napja Mária anyai fájdalmára való emlékezés. Költészetünk egyik legrégebbi emléke, az Ómagyar Mária-siralom is tanúsítja ennek a kultusznak a régiségét.</p> <p>Szeptember 21. – Máté napja Máté, akit Lévinek is hívtak, a hagyomány szerint az első evangélium szerzője. Adószedő</p>	<p>és vámos volt. Épp a vámházban ült és tette a dolgát, amikor Jézus felszólította, hogy kövesse.</p> <p>Ezen a napon kezdték vetni a búzát. A szertartáson a gazda megszentelte a vetőmagot, tiszta ruhába öltözött, szótlanul tette meg az utat a gabonaföldig.</p> <p>Vetés közben tilos volt káromkodnia. Miután végzett, magára dobta a vetőabroszt, hogy nagyra nőjön a gabona.</p> <p style="text-align: center;">Szeptember 29. – Szent Mihály napja</p> <p>A hagyomány szerint Szent Mihály arkangyal a túlvilágra költöző lelkek kísérőtársa. Ezzel függ össze a halottszállító soroglya, „Szent Mihály lova” elnevezése. Sokféle időjárással kapcsolatos szólás, közmondás ismeretes erre a napra vonatkozóan. Ha a fecskék még nem mentek el e napig, akkor hosszú ősre lehet számítani. A pásztorok az állatok viselkedéséből jósltak az időjárásra. Ha e nap éjszakáján a juhok vagy a disznók összefeküdtek, hosszú, erős telet vártak.</p> <p>Íme egy rigmus: <i>„Szent Mihálykor keleti szél, igen komoly telet ígér.”</i></p> <p>Az időjárásban erre az időszakra esik a „Vénaasszonyok nyara” néven ismert bágyadt fényű kellemes őszele.</p> <p style="text-align: center;">Nádor Mária</p> <p style="text-align: center;">Horváthné Ibolya E m l é k e k</p> <p>Messze, messze vándorolva, rátok gondolok. Itthagytam, mit kezem egyor régen alkotott. Emlékeim visszajárnak, ők nem hagynak el, ez élteti testem, s lelkem bölcsőre lel. Ringasd szellő, ringasd szép emlék gyanánt, De a rosszat fújd el messze, ne találjon rám!</p>
<p>Megjelent az eleki Katolikus Hírmondó kilencedik, júniusi lapszáma. A kéthavonta megjelenő eleki lap elsőként a május 25-i bérmlásról számol be részletesen. A bérmlás szentségét dr. Kiss-Rigó László, szeged-csanádi püspök szolgáltatta ki. Május 30-án sikeres gyermeknapot rendeztek a plébánián, amin több mint száz óvodás, iskolás vett részt! Volt kötélhúzás, mocsáron járás is, de közben bográcsos vacsorát is főztek. A Hírmondó is beszámol a május 17-i, négynapos gerolzhofeni látogatásról, amikor is Josef Kraft, ottani plébános a Szentlélek áldását</p>	<p>kérve köszöntötte az elekieket, akik vállalták a nagy utat azért, hogy ápjok a két város közötti barátságot. Megtudhatjuk azt is, hogy a 2007-2008-as tanévben Eleken 49 óvodást írtak be hittanra, az elsőáldozók száma pedig öt volt. Kiderül az is, hogy tovább folytatódik a templom belső festéséről szóló adományok gyűjtése, melynek legutóbbi összege: 3. 133. 500 Ft. A hírek közül megemlíthetjük azt, hogy augusztus 2-án, a világtalálkozón a német nyelvű szentmisét dr. Kiss-Rigó László püspök úr fogja celebrálni.</p> <p style="text-align: right;">Rapajkó Tibor</p>
<p>Miről ír a júniusi és a júliusi Harruckern Krónika?</p> <p>A Harruckern Krónika júniusi száma részletesen beszámol az első közös /Gyula, Elek, Szabadkígyós/ pedagógusnapról, így a kitüntetettekről is. Megtudhatjuk, milyen gazdag és sikeres évet zártak az alapfokú művészeti iskolák az intézményegységekben, de megismerhetik a hivatásos vadász szakmát a pályaválasztás előtt állók. Olvashatunk még pl. az autizmusról, de az eleki főzőversenyéről is. A júliusi lapszámban Zámbo András, az intézmény igazgatója értékeli az iskola egy évét: "...Büszke vagyok arra, hogy a Harruckern János korábban ismeretlen iskolánév volt, és az egy év bizonyította, hogy sikerült kiváló szakmai munkával, fejlesztéssel, marketing tevékenységgel, a közvélemény jóindulatával, a sajtó érdeklődésével egy ismert névvé tenni." A megyei önkormányzat június 27-i döntése értelmében a mezőhegyesi középiskola is integrálódott a gyulai központú oktatási intézménybe, így természetesen ez a tagintézmény is megismerhető a júliusi lapból. Olvashatunk még a Harruckern Estékről, de kirándulásokról és még másokról is.</p> <p style="text-align: right;">Rapajkó Tibor</p>	<p style="text-align: center;">KÖSZÖNÖM!</p> <p>Kelep Elek vagyok, Eleken, a Kétegyházi és Kisfaludy utcai kereszteződés 1. számú villanykaró felső emeleti lakója.</p> <p>Már hosszú évek óta kelepelem a nejemmel, Kelep Etellel arról, hogy a szomszéd karótrafó lehetetlenül teszi a gyermekeink életben maradását. Sajnos sok-sok éven keresztül</p> <div style="text-align: center;"> </div> <p>elhaltak a fiókáink, mert a karótrafóra szálltak. De ebben az évben, hála a DÉMASZ-nak, illetve a bennünket védőknek és miattunk telefonálóknak, miként a rólunk és a fiókáinkról készült fotók is bizonyítják, nagyban megnöttek az életben maradási esélyek az idej és a jövő generációinak. Megháláljuk. Sok kisbabát fogunk hordani.</p> <p style="text-align: right;">Tisztelettel Kelep Elek</p>